
ПОГАСНАЛИ ВЪНЦИ.

Отбулихъ всички върхове и бездни на моята душа,
И всички тъмнини вълшебно освѣтихъ
И чакахъ те... и чакахъ те въвъ жажда и томлене,
И въ моята душа—въ безумната душа—светиня азъ ти отредихъ.

И всички тъмнини и бездни, и бездни освѣтихъ.
О, упоение на пролѣтни утра цѣлуващи възлюблени очи!
И чакахъ те разпусналъ всички сребърни крила на моя духъ,
Катъ полски цвѣтъ, очакващъ дъждъ отъ слънчеви лъчи.

Застелихъ всички пѣтища съ лазуръ и злато и звѣзди,
И чакахъ те. Молитвено зашепна всѣка рана.
Азъ виждахъ те: ти идѣше на плаващи лучи—всеблага и сияюща...
Просторитѣ горѣха въ праздника на пролѣтъ прѣдвѣщана.